

BAŞTANKARA

Sine Ergün, 1982 doğumlu. Öykü, şiir ve denemeleri dergi ve derlemlerde yer aldı. İlk kitabı *Burası Tekin Değil'i Bazen Hayat* (2012) izledi. *Bazen Hayat*'la Sait Faik Hikâye Armağanı'na layık görüldü. *Baştankara* (2016) kitabıyla ise Avrupa Birliğı Edebiyat Ödülü'nü aldı. *Baştankara* çeşitli dillere çevrildi. *Kopuk* adlı romanı 2021'de yayımlandı.

Sine Ergün'ün
YKY'deki kitapları:

Bazen Hayat (2023)
Burası Tekin Değil (2023)
Baştankara (2024)

SİNE ERGÜN

Baştankara

Öykü

YAPI KREDİ YAYINLARI

küçük halama

Sizin Gibiler

Kente vardığında sabahtı. Pek az şey anımsıyordu.

Otobüse binmişti ve uyumuştı.

Otobüsten indi. Gar binasına girdi. Camlarla çevrili yapının ortasında, demir sandalyelerde tek tük insan oturuyordu. Kimse kimseyle konuşmuyordu. Ne ki uğultu vardı. Çıktı. Yürüdü. Adımlarını ancak görebildiği bir sisin içinde uzun süre yürüdü. Binaları zar zor seçebiliyordu. Hepsi uzun, grisarı ve balkonsuzdu.

Işığı seçti, Otel, içeri girdi, Bir gece, dedi, adam tek söz etmeden anahtarı verdi, parayı ödedi, odaya çıktı. Grisarı duvarlar, yatak, üstünde battaniye, masa, ayna. Kapıyı kilitledi, anahtarı üstünde bıraktı. Uykuya daldı.

Telefon sesine uyandı. Odadan çıkmanızı rica edeceğim, dedi ses. Niçin, diye sordu. Buraya biriyle buluşmaya mı geldiniz, buluşmak bu otelde yasaktır. Biriyle buluşmaya gelip gelmediğini anımsamıyordu. Niçin, dedi yine. Bilmiyorum, dedi ses, siz buraya gelecek birine benzemiyorsunuz. Neye benziyordu, sormadı. Aynaya baktı, önce gözlerini, burnunu seçti. Sonra dudağı, geniş alnı, kaşları, yanakları. Baktıkça yüzü değişiyor, yansımadaki gözleri ona bakmak yerine tedirginlikle odayı tarıyordu. Burnu belirsizleşmeye, yanakları içine çökmeye başladı, gözleri deliklerinin içinde kayboldu. Boşa çaba, diye geçirdi içinden. Uykuya daldığında sis odaya çökmüştü.

Telefon sesine uyandı yine. Odadan çıkmanız gerek, dedi ses. Hayır, dedi, Bu bir rica değil, odadan çıkın. Çıkmayacaktı, çıkmazdı da bir yandan. Aynaya baktı, sisin ardından yüzünü seçmeye çalıştı, hiçbir şey yoktu. Ne kadar olmuştu, önceden neye benziyordu, anımsamıyordu. Yine de kimse, birine benzemiyor diye onu odadan atamazdı. Uykuya daldı.

Kapı sesine uyandı. Çıkın, dedi ses kapının ardından. Nereden geldiğinizi sormayacağım, paranızı da ödeyeceğim, isterseniz fazlasını, yeter ki çıkın. Hayır, dedi ama sesini duyamadı. Çıkmazsanız kilidi kıracağım, öyle ya da böyle, çıkacaksınız. Sizin iyiliğiniz için

söylüyorum, sizin gibiler buraya gelmemeli. Bekledi. Ayak sesinin uzaklaştığını duydu. Uykuya daldı.

Konuřmalara uyandı. Size pahalıya patlar, dedi bir ses, güçlü bir kilit bu, Önemli değil, dedi ses, siz kırın yeter. Battaniyenin altında kilidin kırılmasını bekledi. Bir süre sonra odanın içinde ayak seslerini duydu. Pencereden çıkmış olmalı, dedi ses. Öteki, Nasıl, diye sordu. Bilmiyorum, dedi, önemli olan çıkmış olması.

Uzun Yol

“Ve ben hiç değer vermiyorum yalnızlığa.
Kendime değer vermiyorum yalnız olduğum zaman.”
Peter Handke, *Solak Kadın*

Uzun bir yolculukta ona eşlik etmesi için ne kadın adamı ne de adam kadını seçerdi. Gitmeleri gerektiğinde bir birbirlerine bir etrafa bakmış, başka seçenekleri olmadığı için beraber yola çıkmışlardı.

Kentten çıkana dek bilindik yolları izlediler. Kentin sınırına geldiklerinde etrafının gümüş topraklarla çevrili olduğunu gördüler. Önlerinde ince bir patika vardı. Adam hızlı ama duraksayıp etrafı izleyerek, kadın hızını değiştirmeden, tekdüze bir ilgiyle ilerliyordu.

Yol ne daraldı ne de genişledi. İki yan yana yürüdüğünde birbirlerine degecek denli dardı ilk günden beri, bunu hiç tercih etmediler. Güneş çıktığında toprak öyle bir parlıyordu ki tek bir patika bile zar zor seçiliyordu. Geceleri ise bir yıldızlar bir toprak yanıp sönüyor, birbirlerine karışıyordu. Böylece bilinmez zaman geçti. Neden sonra adam, Herkes gitmiş, dedi, ayak seslerini dinleyerek daha ilerlediler, Çoktan, dedi kadın. Biz niçin arkada kaldık? Ben kiminle gideceğimi seçemedim, dedi kadın, Ben gittiklerini fark etmedim, kimse söylemedi. Kadın duraksadı, Bugün yürüdüğümüz yetmez mi, dedi, Hayır, belki onlara yetişiriz.

Önce patika, sonra bütün toprak hiç görülmemiş bir kırmızıya döndü. Tek bir ize rastlamadan yürümeye devam ettiler. Sayılmaz günün sonunda, Suskunluğun sinirimi bozuyor, dedi adam, Sen de suskunsun, dedi kadın, konuşsan dinlerim. Yine günlerce yürüdüler.

Su kenarına vardıklarında susamamışlardı, içtiler. Yola çıktıklarından beri ilk kez oturdular. Kırmızı toprağa ilk kez dokundular. Çocukken bir kuş öldürdüm, dedi adam, ben öldürmedim, arkadaşım öldürdü, arkadaşım da değildi, o gün beraberdik işte. Yiyelim, dedi, tüylerini yolduk, yine de ısırınca ağzıma geliyordu tüyleri.

Niçin uydum ki ona. Kalktı, suya uzandı, içti, öfkeyle döndü, Bizi niçin almadılar? Ben, dedi kadın, kiminle gideceğimi seçemedim, Kendini üstün görüyorsun, nedeni bu, dedi adam, yalnızlığının nedeni bu, yürürken hep izliyorum seni, bastığın topraktan bile üstün görüyorsun kendini. Suskunluğun sinirimi bozuyor. Tek başıma olsam daha iyi, bilirim tek başıma olduğumu, böyle. Uykum var, dedi kadın, sanırım düş göreceğim.

Kadın düşünde suyun derinliklerinde ilerliyordu.

Nereye gideceğine dair iz yoktu. Biliyordu.

Adam düşünde bir yamacın ucundaydı. Uçabileceğini biliyordu. Bir tek.

Uyandıklarında kadın konuşkan adam suskundu. Bütün sevdiğim kitapları başkasına verdim, dedi kadın, Sevdiğim hiçbir şeyi başkasına vermedim, dedi adam.

Kadın, Buradan sonra patika yok olacak, dedi, nereye gideceğimizi seçmek zorunda kalacağız. Sen başka yöne gitmek isteyeceksin, ben başka yöne. Nereye gittiğimizin önemi olmayacak, önemli olan ayrılmamamız. Patika kaybolacak, dedi adam, ben başka yöne gitmek isteyeceğim, sen başka yöne.

Yollarımız ayrılırsa ayrılacak. Önemli olan nereye gittiğimiz.

Kırmızı toprak, onulmaz bir siyaha döndü, gökyüzü ise göz alıcı beyaz. Gece olduğunda tek yıldız çıkmadı, ay da. Patika vardysa da önlerinde, gözden kaybolmuştu. Adam, yapış yapış siyahın içinden kadının elini buldu, çekti, Buradan, dedi, kadın kararsızdı, uydu, ilerlediler.

Yıldızlar hiç boşluksuz karanlığın içinde yavaş yavaş belirmeye başladığında adam sevinçten çığlığını tutamadı. Ellerini bırakıp bir gökyüzüne bir birbirlerine baktılar. Kadın, adama bir zamanlar yıldızların hep bir arada, geniş bir aile olduğundan söz etti, sonra kimsenin anmak istemediği bir kavga sonucu ayrılmışlar, birbirlerini bir daha kırmamak için birbirlerine belli bir mesafeden daha fazla yaklaşmayacakları konusunda sözleşip gökyüzüne yayılmışlardı. Adam hikâyeyi dalgın, dinledi, Gidelim, dedi.

Toprak rengini bulduğunda, rengini unutacakları denli zaman geçmişti. Düz yol bir tepeyle eğildi. Yürüdüler. Tepenin öteki yamacında ufak bir kulübe gördüler. Girdiler. Kadının eviydi. Adamın eviydi. Ne ki bunu ansımadılar. Oturdular. Elleri damarlanacak denli zaman geçti.

Ses. Tekdüze vuruş. Önce uzaktan sonra kendilerinden geliyor-muş gibi. Adam kalktı, odanın içinde döndü. Odayı, kendini dinledi. Buzdolabının kapısına yöneldiğinde içinde tortop olmuş bir adam bulacağını biliyordu. Ne kadar da uzun sürdü, dedi buzdolabından-çıkanadam serzenişle, can havliyle çıkmaya çalışırken, donacaktım. Adam gerisingeri oturdu, buzdolabındançıkanadam da aralarına ilişti. Soğukluğu önce bedenlerini sonra odayı sardı.